

(Priloga Vrtnu.)

Št. 7.

Ljubljana, dné 1. julija 1901.

IX. tečaj.

Srce.

Vsa narava že miruje,
Spanec je objel ljudi;
Le studenec sred vasice
Vedno venomer šumi.

Vrelec tak srce je naše,
Ki po noči ne zaspí;
A kadar pa bo zaspalo —
Se na veke umíri.

Boleslav.

Junak.

Bahal se pogumno
Nacek je sosedov,
Da nekoč je videl
Množico medvedov.

Plašni smo vprašali:
„Kakšni pa so bili!“
In v odgovor modro
To-le smo dobili:

„Nisem dobro videl,
Ker so se me bali,
Kosmatinci vsi so
Pred menoj zbežali.“

Mirko.

Ne, lažnik pa res nočem biti.

7. Razne vrste laži.

Nko hočemo uspešno napasti in premagati sovražnika, ga moramo dobro poznati, zasledovati način njegovega vojskovanja, njegove zvižaje itd. Napovedali smo porazni boj naši dušni sovražnici — nadležni laži; poglejmo torej natančneje, kakšno vojsko ima.

Vsa vojska kraljice-laži, ki nas raznovrstno napada, je razdeljena v dva tabora; enemu zapoveduje laž z besedo, drugemu laž v dejanju, ki se zove tudi hlimba ali hinavščina. Z besedo laže, kdor drugače govori, nego misli; v dejanju pa laže, kdor drugače dela, kakor pa misli ali govori. Večidel delujeta ta dva oddelka vsak sam za-se, včasih pa napadata tudi skupno, pa tudi sicer se bistveno ne ločita drug od drugega, ker lažniva sta močno oba enako. Zato se tukaj ne bomo dalje ozirali na ta razloček, marveč si rajše oglejmo razne laži po stopinji zlobnosti in hudobije

Po načinu in vzroku, — kako in zakaj se lažejo lažniki, bi se dalo nekako tako-le razdeliti. Lažejo se: 1. za šalo ali kratek čas; 2. da bi bližnjiku pomagali ali koristili — laž na uslugo; 3. da bi se sami izmuzali iz kake zadrege — laž v sili; 4. da bi škodovali drugim — laž v škodo; škodovali zlasti na dvojno stran: *a)* z goljufijo in *b)* z obrekovanjem; 5. pred sodnijo s krivo prisego; 6. v cerkvi z božjeropno spovedjo.

1. Tudi v šali ali za kratek čas se ne smemo lagati. Brez greha bi bila taka šala le takrat, če se res tako pové, da jo takoj spoznajo za šalo, ker takrat bi tako šaljivo govorjenje ne bilo — laž. Če pa tak pošten šaljivec opazi, da se mu verjame, naj takoj razdere dozdevno laž s tem, da izjavi: „Saj ni res, bilo je le za šalo.“

Da ni pametno šaliti se tudi s takimi reči, ki so laži močno podobne, čeravno še niso prava laž, razvidimo iz te-le dogodbe:

Sv. Tomaža so nekoč tovariši dražili rekoč: „Poglej, poglej, kako velik vol leti po zraku!“ Tomaž se radovedno ozrè in vpraša: „Kje, kje?“ Tovariši se zabavljivo posmehujejo, češ, da vol pač ne more letati. A svetnik jih zavrne rekoč: „Poprej bi mogel verjeti, da leta vol po zraku, kakor da se kristijan laže!“

2. Tudi iz ljubezni do bližnjika, da bi mu pomagali v katerikoli zadregi, se ne smemo lagati, zakaj nikdar ni dovoljeno rabiti slabih in prepovedanih pomočkov v dosego dobrih del. Kdor hoče svojemu bratu koristiti z lažjo, je podoben onemu čudaku, ki je kradel usnje, da bi črevlje napravljaj bosim siromakom.

3. Posebno težko se je izogibati laži, kadar je človek sam v kaki hudi zadregi, saj vemó, kako je to premagalo celó prvaka apostolov in mu provzročilo premnogo vročih solz. Zelo lep in posnemanja vreden je ta-le dogodek, ki bodi vsem priporočen v vestno posnemanje.

Devetletni deček je naredil nekaj napačnega in se je radi tega tako zelo bal svojega očeta, da se je milo jokal. Poslom se je zelo smilil dobri deček in ko so izvedeli, zakaj se tako zelo joka, so mu svetovali, naj si z lažjo pomaga iz zadrege. Deček pa noče o tem nič slišati, marveč odločno zatrjuje: „Boljše je, če sem tepen, kakor da bi se lagal. Naj naredijo oče z menoj, kar hočejo, lagal se pa ne bom nikdar več, in ko bi me oče tudi ubili. Zakaj — tako je še pristavil dobri otrok — kako bi se upal stopiti še kdaj pred Mater božjo in jo še kaj prositi, ko bi se lagal.“

4. Lažnike, kateri z lažjo in zvijačo oškodujejo druge in sebe okoriščajo, imenujemo goljufe ali tudi sleparje. Slepar se zato imenuje goljuf, ker s svojo kačjo zvijačo tako premoti preprostega človeka, da revež vse drugače vidi, kakor pa je res, da nič več ne spozna prave cene blaga, katero kupuje, res, kakor bi bil slep. Zato ima beseda ‚goljufati‘ isti pomen, kakor ‚preslepiti‘.

Pa ker laž, ki se zove goljufija, prestopi iz osme v sedmo zapoved, in se laž, ki si je pridobila ime obrekovanje, premakne za stopinjo naprej, čeravno ostane še greh zoper osmo zapoved, ne bom o teh dveh hu-

dobijah tukaj več pisal; samo to še pristavim, da je taka laž vselej smrtni greh, s katero se izdatno škoduje bližnjiku, bodisi na dobrem imenu ali premoženju, in da mora tudi popraviti storjeno škodo, ako hoče obrekovalec ali goljuf dobiti odpuščanje pri Bogu.

5. O krivi prisegi si za sedaj le toliko zapomnite, da je to grozovito velik greh, ker lažnik, ki po krivem prisega, celo Boga samega zlorabi ter zaničuje njegovo neskončno resničnost in svetost.

6. Kdor pa se laže celo pri spovedi, ima še večji greh, kakor če bi po krivem prisegal, saj kar grešnik pripoveduje, je še bolj svečanostno, kakor da bi pripovedoval pod prisego, ker takoj v pričetku na pričo pokliče Boga, Mater božjo in vse svetnike. (O tem strašnem grehu beri natančneje svarilo v knjižici „Dobra spoved“ str. 40 id.)

Ali boš morda po vsem tem, ko bereš o laži tako strašne reči, res še misli, da je laž le kaj malega?

Pesnik.

Sedí, sedí tam majhen mož,
Mu jopič je iz dragih kož;
Kdo neki bil bi ta možák?
Gotovo bogatin — velják!
Sedí, sedí tam dan in noč —
In piše, briše na vso moč;
Kaj neki dela, Bog le zna,
Ker nič od sebe vam ne dá!
Bajè, da piše „pesmice“,
Ki krasne so in mične vse.
Da nikdo takih pisal ni —
Tako o njih se govori . . .
O ta pač „pesnik“ velik bo,
Ker že sedaj sloví takó —
Kako mu neki je ime,
Da ga spoznajo vsi ljudjé?
Ki vrlo vrlo pesni — kuje,
On Janezek se imenuje.

A. P.

In vendar —!

(Selko.)

„Mamica, ali nas nimajo oče nič radi?“ vprašal je nekoč Mirko svojo mamico.

„Radi vas imajo — prav tako radi, kakor jaz.“

„Ali oče tako malo govorijo — vedno tako resno gledajo.“

Dà, Lipnikar je bil vedno resen. Malo je govoril, zato pa je delal od ranega jutra do poznega večera. Malo posestvo je imel — najmanjše je bilo v celi vasi. In Lipnikar je delal, da bi si povečal posestvo, da bi mogel zapustiti sinu vsaj srednje veliko kmetijo.

Prvi je bil zjutraj na polju. Ko je svetila še blede luna na nebu, Lipnikar je že brusil koso in kosil, da mu je tekel pot s čela. In ko si je obrisal potni obraz, tolažil se je: „Jaz trpim, ako Bog dá, sinu bode laže.“

Resen je bil njegov obraz. temno je bilo njegovo čelo — seveda, saj je imel toliko skrbi! Skrbela ga je prihodnjost svojih treh otročičev.

In ko so videli otroci resnega očeta, stiskali so se boječče v materino krilo in vpraševali: „Mamica, ali nas nimajo oče nič radi?“

Toda Lipnikar je ljubil svoje otroke, ljubil, kot more ljubiti oče svojo deco. Delal je le za otroke, potil se le za otroke. Vsem je hotel olajšati življenje.

„Mirkota“, tako je premišljal včasih, „Mirkota bom dal v šolo. Pridno se uči. Ako bode hotel, bo lahko gospod. Ne bode trpel toliko.“

Pri misli na lepo sinovo prihodnjost razveselil se je očetu obraz — toda spomnil se je, kako drage so šole, in potemnilo se mu je čelo in sklenil je še bolj delati, še bolj varčevati.

Janezu, drugemu sinu, je hotel prepustiti domačijo — toda povečano.

In za Reziko je hotel prihraniti precejšnjo doto.

Iz teh vzrokov se je trudil Lipnikar. Jeseni pa, ko so bili pospravljeni poljski pridelki, ko doma ni mogel dobiti dela, šel je na Hrvaško v šume. Tam je tesal in sekal v gozdu v največjem mrazu. Vse — da

bi se godilo otrokom dobro. In ko je prišel spomladi utrujen in zmučen domov, ni gledal ravno veselo, in otroci so se prijemali zopet materinega krila, rekoč: „Mamica, ali nas nimajo oče nič radi?“

* * *

Lupnikar ni nosil otrokom sladkarij, ni kupoval dobre hrane — varčeval je.

Spomladi je bilo. Delavci s Hrvaškega so se bili ravno vrnili. Prišli so nekoliko prej kakor navadno — zato so dobili v domačem kraju še visok sneg, ki je bil ravnokar zapadel. Tudi Lipnikar je prišel. Zadovoljen je bil, kajti zaslužil je bil dosti. Ko stopi v hišo, zapazi ženo, slonečo ob postelji, kjer sta spala Mirko in Janezek. Stopil je bliže. Čutil je težko sapo svojih otrok, spoznal je, da sta bolna. Ustrašil se je.

Zena mu pové, da ležita že tri dni v postelji. Tudi sosedovi otroci da so bolni. — Danes je bil zdravnik tamkaj in pogledal je bil tudi pri teh dveh. Zapisal je zdravila. Na mizi je list. Rekel je, da bode pomagalo, ako zdravila hitro kupijo. Sama bi šla rada v mesto po nje, toda predaleč je — dve uri tje, dve nazaj — toliko časa si ne upa pustiti bolnikov samih. Lipnikar pa se je sklonil nad posteljo in poljubil vroče čelo Mirkota in Janezka. Vzel je list z mize in odhitel.

Debel sneg je pokrival zemljo. Prejšnji dan je bil zapadel. Ni bilo še prave poti. Lipnikar, utrujen od pota s Hrvaškega, je gazil težko. Prišel je srečno do velike ceste. Tod je hodil laže.

V mestu je šel v lekarno, nato je hitel zopet proti domu.

Med tem se je jelo že mračiti. Vedno temnejše je postajalo v ozračju — a pod nogami je bilo vse belo — vse belo. Zdaj ni videl kake dolinice in stopil je nerodno, da se je bal, da bode padel.

Vedno bolj je bil utrujen, odkar je zapustil zopet glavno cesto. Le s težavo je premikal noge. In lotil se ga je zaspanec, oči so mu lezle skupaj, da je zamižal nekoliko ter mižé šel dalje. Ko je zopet odprl oči, silile so mu še bolj skupaj.

Ob potu pa je stal kamen. V nekem ovinku je bil — gospodar ga je postavil tje, da so vozniki odpe-ljavali, da niso vozili po njegovi poti. Lipnikar ga je zapazil. Zmetal je sneg ž njega in sédel nanj. Samo nekoliko si je hotel odpočiti, da bode potem laže gazil.

In prinesel je iz žepa zdravila in jih gledal smeh-ljaje. Veselil se je, da bosta njegova otroka zdrava.

„Sam ne vem, kako je to, da sem tako zaspan!“ govoril je polglasno. Pomencal je oči, ali kmalu je zopet mižal.

„No, če nekoliko pomižim, bom laže potem gledal“, tako si je mislil in mižal

In dobro mu je délo. Hotel je odpreti oči in iti dalje — ali mižati in sedeti na kamenu je bilo tako prijetno . . .

In mižal je dalje. In zdelo se mu je, da je Mirko zdrav, da mu hiti nasproti, da govori: „Oče, zakaj ste šli po zdravila, saj sem zdrav?“ In oče je bil vesel, da je sin ozdravel, zato se je smehljajal.

Na nebu pa je migljala zvezdica pri zvezdici in gledale so doli na belo zemljo in se čudile, kaj sedi oni mož na kamenu ob potu. In povpraševale so druga drugo, kaj mu je. In ko so videle, da se ne gane, skle-nile so, da je mrtev.

Mati je jokala v koči in čakala moža. Mračilo se je — in Mirkotu je bilo zelo slabo. Zopet in zopet je pogledala tje po vasi — očeta ni bilo z zdravili.

Še nekoliko trenutkov — in Mirkota ni bilo več. Prišle so sosede in sosedje in napravili oder.

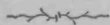
Bilo je ravno tedaj, ko je sedel Lipnikar na kamenu in ko se mu je zdelo, da vidi Mirkota. Ali mogoče se mu ni samo zdelo — mogoče je Mirko res pritekel očetu naproti, tam nad zvezdami.

Drugi dan so dobili Lipnikarja zmrznjenega. Sedel je na kamenu in držal v rokah zdravila.

Janezek je ozdravel.

In rekel je mamici: „Mamica, mislili smo, da nas oče nimajo radi, in vendar so nas imeli tako zelo radi! Da bi midva ozdravela, šli so po zdravila v takem snegu, da so onemogli na potu.“

Še pozneje je ponovil mnogokrat: „In vendar so nas imeli tako zelo radi!“

Naš Jožko.

(Zapisal P. P.)

 kajše! Da bi kdo kar takole v nič deval našega Jožka — tega ne! Tega ne pustim, zakaj jaz imam našega Jožka silno rad.

Pravijo, da joka... Moj Bog, kdo pa ne joka? Ali morebiti vi niste jokali, ko ste bili toliko stari, kot je sedaj naš Jožko? Če vam povem, da je šele pet mesecev od tega, kar ga je prinesla Maruša; tista, ki ima vedno objokane oči — potem, mislim, da se ne boste čudili, če naš Jožko še joka... Sicer pa naš Jožko nikdar ne joka, kadar spi...

Hej, kadar naša mati devljejo Jožka spat, takrat je lepo! To je čudno — pogledjte! — kadar mati Jožka spat devljejo, takrat nikdar ne joka. In zakaj ne? Zato, ker takrat že vselej naprej spi...

Naš Jožko takole zvečer materi kar na kolenih zaspi. Vam se to čudno zdi; meni pa prav nič — zato ker mu mati pojejo tako lepe pesmice, kakor je n. pr. tista o angelu varhu, ki še ni dolgo tega, kar je bila v „Angelčku“. — Tale:

Angel moj
Blagoslovi
Me nocoj.
Naj te naj
V sladkih sanjah
Vidim vsaj —

Sicer bi moral Jožko pesmico sam peti; ker so besede zanj zložene; pa kako bo naš Jožko sam pel, ker je še tako majhen...

Pa kaj bi še moral naš Jožko storiti takrat, ko gre spat — seveda, če bi bil dosti velik? Kaj?

Križ bi moral narediti. Takole: „V imenu Očeta in Sina in svetega Duha. Amen.“

Jožko seveda še ne zna narediti križa — (in ko bi ga tudi znal, saj bi ga ne mogel narediti, ker mu mati povijejo roke tako trdo v povoje) — toda vi, ki ste že veliki, bi ga morali znati. In če bi jaz izvedel o kom, da ga ne naredi vsak večer in sicer prav po-božno, bi takoj pisal gospodu katehetu, da dotičnemu

ne smejo dati nobene številke „Angelčka“ več, zlasti pa še ne, če bo kaj mojega notri . . .

Pa pri vsem tem naš Jožko vendarle ni brez križa zvečer. Zato ne, ker ga mati sami prekrižajo vsak večer sproti — in zato Jožko potem vsako noč tako mirno spi!

Kadar so pa mati Jožka položili v zibelko in ga odeli prav toplo — kaj pa potem?

Potem pa najpoprej spodé muco iz sobe. Muca, dasi je sicer lepa, vendarle ni, da bi bila ponoči v

sobi, kjer spi naš Jožko; zato ne, ker toploto ljubi in bi se utegnilo primeriti, da bi legla Jožku na vrat in bi potem sopsti ne mogel . . .

Pst! Zdaj pa tiho! Jožko potrebuje miru. Le kar iz sobe! Pa vsi skupaj in po prstih! Tako!

Zdaj pa poznate našega Jožka. Ali ga imate kaj radi? Če ga imate, bom še rad kaj napisal o njem. A, da bi kar takole v nič devali našega Jožka samo zato, ker je še majhen — ne, tega jaz ne pustim, zakaj jaz imam našega Jožka silno rad.

Kralj Matjaž.

Ljut sovražnik od zahoda
Planil v našo je dežel,
Že v gorato Korotansko
Trume svoje je privel.

Kralj Matjaž mu pot zastopi,
Britki meč pripaše svoj.
Kakor lev z junaki plane
Nad sovrage v ljuti boj.

Tam na polju Gosposvetskem
Moči tla junaška kri,
Meč Matjaževih vojščakov
Vrage krute tu mori.

Res Matjaž se hrabro bjeje,
A zaman je ves pogum;
Vedno bolj sovrag pritiska,
Novih več prispeje trum.

Kralj Matjaž se jim umika
Z vojsko svojo do goré,
Ki se hipoma razpoči
In vso vojsko sprejme v sé.

Brž nad njo se zopet strne . . .
Le razpoka še reži,
Skozi katero vsacih sto let
Zlata tička priletí.

Hitro kot ognjena strela
Tica goro obletí,
Se prepriča, ali sraka
Po drevesih še kričí.

Hitro v goro spet se vrne,
Kjer Matjaž, vojščaki spé,
Vojski celi tam oznani:
„Srake vedno še kričé!“

Nerálov.

„Ata! Jožka ni!“

Rezika in Jožek sta bila prav pridna otroka. Zlasti sta kazala veselje do kmečkega dela, bodisi na polju, bodisi doma. Če je bilo le mogoče, sta pomagala materi ali očetu pri kakem opravilu. Materi sta nanesla v kuhinjo potrebnih drv, očetu pa sta večkrat pomagala krmiti živino. In ravno pri tem je imel Jožek nekoč smolo.

Oče so jemali Jožka in Reziko s seboj na skedenj, kjer so pripravljali krmo za živino. Na skednju so bile luknje, takozvane „line“, skozi katere se je porivala živini klaja v jasli. Pred te line so pripravili oče določeno množino krme, in Jožek ali Rezika sta jo porinila skozi.

Jožek se je pri tem obnašal resno in samozavestno, kakor kak imeniten gospodar. Nekoč pa je delal s preveliko gorečnostjo. Nagnil se je preveč nad lino — in se prekopicnil v jasli.

Kaj si je pri tem Rezika mislila, se ne vé; vsekako se ji je čudno zdelo, zakaj je ubral Jožek tako kratko pot v hlev. Malo začudeno, a čisto hladnokrvno reče očetu, ki so bili ravno pred skednjem: „Ata, Jožka ni!“ „Kje pa je?“ vprašajo oče.

„V jasliah,“ odgovori Rezika počasi. Očetu se je takoj zazdelo, kaj se je moralo zgoditi. Hitro tekó v hlev in najdejo Jožka vsega prepalega v jasliah, živina pa je vsa plašna gledala, odkod naenkrat tako čudna klaja.

Jožek se k sreči ni veliko pobil, le na glavi je dobil malo prasko. Od tega časa ni več hotel iti živine krmit. Reziike pa še sedaj bolj ne ujeziš, kakor če jo vprašaš: „Ali morda Jožka ni?“

Fr. Zdravko.

Med svet...

Polnega lica,
Zlatih oči
Svetu v naročje
Vrni se mi!

Rožice bujne
Kmalu zvenó,
Enkrat v življenju
Nam le cvetó ...

Trnje požene,
Duh ofemni,
Svet nam vabljev je
Le za oči ...

Kdo je bolj zvit?

Marsikaj ste slišali o lisičji zvitosti. Povsod se hvali in jo čislajo kot najbolj zvito. Toda temu ni tako, kakor razvidite iz sledečih vrstic.

Nekdaj je iskala lisica grižljeja za svoj lačni želodec. Toda zastonj.

Slednjič pride do neke male vasice. Na hišnem vrtu zagleda nekaj kokoši, ki so se zabavale v gorkem pesku. Tiho se priplazi zvita strina in, ko jo zagledajo naše kure, vzdignejo vratove po koncu ter zbežijo. Skrbni petelin jih hoče vsaj nekoliko braniti, zato beži najzadnji.

Vendar kmalu jih doide lisica in — hop, v skoku zgrabi petelina ter ga odnese po polju.

Ljudje kričijo, pa zastonj. V sili si izmisli petelin nekaj in pové lisici, kar ji je jako všeč. Ko beži z njim, ji reče: „Reci ljudem, da neseš svojega petelina, ker si ga ti ugrabila, zakaj kričijo potem za teboj.“

Lisica res takoj zakliče na vso moč: „Saj nesem svojega petelina in ne vašega, zakaj torej kričite?“ Petelin se med tem reši ostrega škripca in skoči na bližnje drevo, rekoč lisici: „Ali se ne sramuješ, da tako lažeš; jaz sem kmetov in ne tvoj.“ — Ker je lisica zgubila dobro pečenko, se je pač kesala in mislila: „Ti zlobni gobec, koliko kričiš brez vse potrebe. Ako bi vsaj zdaj molčal, ne bi zgubil svojega preskrbljenega kosila.“ Ko je lisica odšla, je šel petelin zopet vesel k svoji prestrašeni družini.

Iv. Arčič.

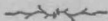

P e s e m.

Drobna ptica,
Pastirica
Na zelenem, mladem zelju
Pila roso je blažilno,
Da bi glave
Bile zdrave;
Pila roso je blestečo,
Da bi v rasti
Našle srečo;

Pila roso je srebrno,
Da bi vsaka
Bila trda,
Kot jo nosi Vinko z Brda.
Ko zarumení jesen,
Ko pride ponje mož jeklen . . .
Vinko, Vinko,
Omehčaj
Glavo svojo
Do tedaj! . . .

Silvin Sardenko.

Sanje malega Mirčka.

„Mamica, jaz sem zelo zaspan, ali smem iti spat?“ rekel je nekoč mali Mirček svoji materi. Mati mu je to rada dovolila in mu rekla: „Le idi spat, dete, toda moliti moraš še poprej in Jezusčka poljubiti ter se priporočiti angelu varuhu, da te bode po noči varoval vsega hudega na duši in na telesu.“ Mirček je storil, kar mu je mati velela, namreč pokleknil je in začel moliti lepo molitvico, katera se tako-le glasi:

„Ljubi angel varuh moj,
Varuj zvesto me nocoj,
Pred vsem hudim me obvari,
Celo noč pri meni ostani!“

Nato je šel spat ter je sladko zaspal. Po noči se mu je pa sanjalo: da se je igral na zeleni trati, trgal rožice in lovil metuljčke. Naenkrat pa je prišel k njemu krilat angelček, ki mu je rekel: „Dragi Mirček, pojdi z mano k ljubemu Bogu, da boš videl, kakšno veselje te čaka po smrti, ako boš priden.“ Mirček je šel z angelom po lepi, s cveticami posuti poti v nebesa. Ko pa prideta pred nebeška vrata, potrka angel na nje in sv. Peter jima jih odpre. Kako se je začudil Mirček lepoti, katero je zagledal, ko je prestopil nebeški prag. Tu je videl razne lepe vrtiče, tam zopet lep travnik in lepo jezerce, ob katerem so se igrali angeli.

Med tem, ko je to opazoval z velikim začudenjem, sta prišla z angelom do božjega prestola. Tu je videl Mirček največjo krasoto, kakoršne še ni videlo človeško oko.

Bog mu reče: „Dragi Mirček, ker si bil vedno priden in si rad molil, dano ti je bilo, da si smeš za nekaj časa ogledovati nebeško kraljestvo, kamor bodeš po smrti prišel, če bodeš vedno priden in rad molil. Zatorej bodi priden, ter rad moli!“

Ko se je Mirček v tem prebudil, se je ves radoveden oziral okoli sebe, toda ni videl nič več one nebeške krasote.

Ostal je pa priden in je rad molil, zato ga je pa Bog rad imel že v življenju, po smrti ga je pa vzel k sebi v nebesa.

Zatorej tudi vi, dragi otročiči, radi molite, da bode te prišli, kakor Mirček, v nebesa, kjer bode te videli Mirčka in se ž njim veselili pri Bogu. *Leopold.*

Zlato.

Pred davnim časom sta živela blizu mesta Jeruzalema dva brata; starejšemu je bilo ime Afanasij, mlajšemu pa Ivan. Stanovala sta na neki gori in se živela s tem, kar so jima dajali ljudje. Delala sta od ranega jutra do poznega večera, toda ne zase, ampak za reveže. Težakom in vdovam sta pomagala pri delu, obiskovala sta bolnike in opravljala druga dobra dela. Toda plačila nista hotela nikdar prejeti. Tako sta živela brata ves teden narazen in se sešla le vsako soboto zvečer na domu, kjer sta preživela nedeljo skupaj in molila. V ponedeljek pa je šel zopet vsak na svojo stran. Tako sta živela pobožna brata mnogo let in božji angel je blagoslavljal njuna dela.

Ko gresta nekoč zopet narazen, se začne Afanasiju tožiti po bratu; zato se ustavi in gleda za njim. Tudi Ivan malo postoji. Ko pogleda proti bratu, zapazi v bližnjem grmu nekaj svetlega; hitro stopi k grmu, toda takoj odskoči, ko zagleda kup zlata in beži po hribu, kakor bi ga podila divja zver. Afanasiju se to čudno zdi; zato gre pogledat, kaj je tako splašilo brata. Že od daleč zagleda neko bliščečo stvar; ko pride do grma, zagleda na tleh — kup zlata.

Česa se je vendar brat tako zbal in zakaj je tako bežal? si misli Afanasij. Saj vendar zlato samo na sebi ni nič pregrešnega. Z zlatom se sicer lahko učini marsikaj dobrega; koliko sirot in vdov se lahko ž njim preživi in koliko bolnikom se lahko pomaga. Midva

delava sicer le za druge, toda s tem zlatom bi lahko še več pomagala ljudem.

Afanasij hoče povedati bratu, a Ivan je bil že na drugem hribu.

Nato sleče Afanasij svoj plašč, naloži nanj nekaj zlata, ga zadene na hrbet in se odpravi ž njim v mesto; tu odda zlato nekemu gostilničarju in gre še po drugi kos. Ko je imel vsega skupaj, ga proda nekemu zlatarju za tako visoko ceno, da lahko sezida tri hiše: sirotišnico, bolnišnico in prenočišče za romarje in reveže. V mestu naleti tudi na tri pobožne starčke, enemu teh izroči v varstvo sirotišnico, drugemu bolnišnico, tretjemu pa prenočišče. Ker mu je ostalo še tritisoč zlatov, jih dá vsakemu starcu tisoč, da bi še bolj skrbeli za siromake.

Hiše so bile kmalu polne revežev, in ljudje so hvallili Afanasija, ker je to storil. On je bil tega tako vesel, da je sklenil ostati v mestu. Ker je pa brata srčno ljubil, se je povrnil na svoj dom; denarja pa ni ohranil nič zase in je nosil ravno tako revno obleko kakor prej.

Ko se je bližal že domu, mu pride na misel: brat ni prav storil, ker je zbežal pred zlatom — nisem-li jaz bolje storil?

Ko tako premišljuje, zagleda na cesti angela, kateri se je bratu in njemu večkrat prikazal pri molitvi in ju blagoslavljal. A sedaj ga je prav ostro gledal. Afanasij se prestraši in pravi: „Kaj je, gospod?“ Angel mu reče: „Beži od tod! Nisi vreden, da bi s svojim bratom živel pod isto streho! Zakaj eno dobro delo tvojega brata presega vsa dobra dela, katera si ti naredil s svojim zlatom!“

Afanasij se začne opravičevati, koliko revežem je preskrbel hrano in za koliko sirot bode skrbel. Toda angel mu pravi: „Ravno tisti hudobni duh, kateri ti je nastavil zlato, te je naučil tudi teh besedij!“ Afanasiju začne vest očitati, in spozna, da ni delal Bogu v čast; zato se začne kesati in jokati.

Tedaj se angel ogne s pota in za njim zagleda Afanasij Ivana, ki ga je že pričakoval.

Afanasij se od tedaj ni dal več zapeljati hudobnemu duhu in je spoznal, da se more le z delom služiti Bogu in ljudem.

In brata sta živela skupaj kakor prej.

Nar. Rus. — Boleslav.

Kratkočasnice.

1. Učitelj: „Katere stvari so najtrdnjša človekova last?“ — Učenec: „Železni lonci“.

2. V muzeju: Raziskovalec starin: „Tukaj, gospoda moja, je meč, s katerim je hotel Balaam umoriti svojo oslico.“ — Neki gledalec odvrne: „Saj Balaam ni imel meča, marveč bi ga bil le rad imel, kakor pripoveduje sv. pismo.“ — Razkazovalec: „No, in saj to je ravno tisti meč, katerega bi bil rad imel.“

3. Sodnik: „Obtoženec, ali morete morda navesti kaj olajševalnega za odmerjenje kazni?“ — Obtoženec: „Seveda. Bil sem dvajsetkrat kaznovan, pa mi še nobenkrat ni nič pomagalo.“

4. Sprla sta se dva gospoda, katerih eden je bil zelo velik, drugi jako majhen. Nazadnje reče veliki malemu: „Kaj boste vi, ki vas lahko vtaknem v žep?“ Mali odgovori mirno: „No, potem bi imeli več učenosti v žepu, kot v glavi.“

Zastavica.

(Priobčil Cid Em Nafr.)

Urno črk mi šest sestavi:

Moškega je ime, poglej!

Zadnji dve zdaj spred postavi:

Mesec vroč ti je, o jej!

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)